

Arrest

nr. 257 866 van 9 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juli 2012 dient de verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 maart 2013 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 20 maart 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest met nummer 106 212 van 1 juli 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Op 9 juli 2013 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 19 augustus 2013 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Bij arrest met nummer 115 052 van 4 december 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld. Bij arrest met nummer 228.455 van 24 september 2014 stelt de Raad van State de afstand van het geding vast inzake het cassatieberoep dat door de verzoeker werd ingediend.

Op 26 september 2013 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Bij arrest met nummer 124 102 van 16 mei 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 25 september 2013 dient de verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 oktober 2013 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de inoverwegingname van dit meervoudige beschermingsverzoek.

Op 28 januari 2014 wordt de verzoeker erkend als vluchteling.

Op 22 januari 2018 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen tegen de echtgenoot of samenlevende persoon of personen met wie hij heeft samengewoond, voor belaging, voor mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf en voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid tegen echtgenoot of samenlevende persoon of personen met wie hij heeft samengewoond tot een gevangenisstraf van 2 jaar met probatie-uitstel gedurende 5 jaar voor één jaar en een geldboete van 50 euro (te vermeerderen met opdecimen) en een bijzondere verbeurdverklaring.

Op 21 augustus 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de aan de verzoeker verleende vluchtelingenstatus in te trekken.

Op 16 oktober 2018 neemt de gemachtigde, inzake het aan de ingetrokken vluchtelingenstatus verbonden verblijfsrecht, een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 20 december 2018 dient de verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 december 2018 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*L) genomen.

Op 30 januari 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de niet-ontvankelijkheid van het meervoudige verzoek om internationale bescherming. Bij 's Raads arrest met nummer 216 695 van 12 februari 2019 wordt het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld verworpen.

Op 13 september 2019 dient de verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 december 2019 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, veroordeeld wegens diefstal en afvalstoffen: achterlaten / verwijderen tot een gevangenisstraf van zes maanden en een geldboete van 200 euro (te vermeerderen met opdecimen).

Op 29 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de niet-ontvankelijkheid van het meervoudige verzoek om internationale bescherming. Bij arrest met nummer

238 335 van 9 juli 2020 verwerpt de Raad het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingediend.

Op 18 december 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 21 december 2020 en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: S. (...),

Voornaam: O. (...)

Geboortedatum: (...).1994

Geboorteplaats: P. (...)

Nationaliteit: Afghanistan

alias: A. O. (...), geboren op (...).1993, Afghanistan; S. O. (...), geboren op (...).1994 te K. (...), Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- *tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- ☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

- ☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, belaging, mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, feit(en) waarvoor hij op 22.01.2018 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar (5 jaar probatieuitstel voor 1 jaar, uitstel herroepen op 23.09.2019). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal en het achterlaten/verwijderen van afvalstoffen, feit(en) waarvoor hij op 17.12.2019 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden. Gezien de maatschappelijke impact, de ernst, het winstgevend, herhalend en gewelddadig karakter van bepaalde feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

- ☐ 13° *wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

Betrokkene werd op 16.10.2018 onderworpen aan een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend op 23.10.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Met andere woorden, de Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en /of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. Wat zijn gezinsleven betreft dient er op gewezen dat betrokkene op 22.01.2018 veroordeeld werd voor gewelddaden op zijn toenmalige partner en dat hij tijdens het verhoor m.b.t. zijn asielaanvraag dd. 13.09.2019 heeft verklaard een nieuwe partner te hebben die zwanger zou zijn. Het

begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. De Administratie weet dus ook niet of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong. Er dient op gewezen dat betrokkene 4 asielaanvragen heeft ingediend op het Belgisch grondgebied. De eerste op 26.07.2012. Op 01.07.2013 werd dit verzoek definitief afgewezen. Op 13.08.2013 volgde een tweede asielaanvraag. Op 29.01.2014 werd hem het statuut van vluchteling toegekend. Op 21.08.2018 werd dit statuut ingetrokkene ingevolge hogervermelde feiten. Op 20.12.2018 werd door betrokkene een derde verzoek tot internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd op 31.01.2019 2019 onontvankelijk verklaard. Op 13.09.2019 werd de vierde en laatste asielprocedure ingesteld die op 29.01.2020 niet onontvankelijk werd verklaard door het CGVS. Er dient verder te worden opgemerkt dat in deze beslissing een non-refoulementbeginsel is opgenomen. Betrokkene is dus niet verplicht terug te keren naar Afghanistan. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft sinds ten minste 20.10.2020 in België zonder houder te zijn van de nodige identiteitsstukken. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf sindsdien op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.10.2018 dat uitvoerbaar werd verklaard op 02.04.2020, beslissing hem betekend op 09.04.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft 4 asielaanvragen ingediend op het Belgisch grondgebied. De eerste op 26.07.2012. Op 01.07.2013 werd dit verzoek definitief afgewezen. Op 13.08.2013 volgde een tweede asielaanvraag. Op 29.01.2014 werd hem het statuut van vluchteling toegekend. Op 21.08.2018 werd dit statuut ingetrokkene ingevolge hogervermelde feiten. Op 20.12.2018 werd door betrokkene een derde verzoek tot internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd op 31.01.2019 onontvankelijk verklaard. Op 13.09.2019 werd een vierde en laatste asielprocedure ingesteld die op 29.01.2020 niet onontvankelijk werd verklaard door het CGVS.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, belaging, mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, feit(en) waarvoor hij op 22.01.2018 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar (5 jaar probatieuitstel voor 1 jaar, uitstel herroepen op 23.09.2019). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal en het achterlaten/verwijderen van afvalstoffen, feit(en) waarvoor hij op 17.12.2019 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst, het winstgevend, herhalend en gewelddadig karakter van bepaalde feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)"

Op 18 december 2020 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor acht jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV X.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het non-refoulementbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Verwerende partij stelt onder andere het volgende in de thans bestreden beslissing:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, belaging, mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond, feit(en) waarvoor hij op 22.01.2018 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar (5 jaar probatieuitstel voor 1 jaar, uitstel herroepen op 23.09.2019). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal en het achterlaten/verwijderen van afvalstoffen, feit(en) waarvoor hij op 17.12.2019 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden. Gezien de maatschappelijke impact, de ernst, het winstgevend, herhalend en gewelddadig karakter van bepaalde feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene werd op 16.10.2018 onderworpen aan een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend op 23.10.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Met andere woorden, de Administratie is niet in het bezit van informatie met betrekking tot het bestaan van

gezondheidsproblemen en de aanwezigheid van een partner en /of minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied. Wat zijn gezinsleven betreft dient er op gewezen dat betrokkene op 22.01.2018 veroordeeld werd voor gewelddaden op zijn toenmalige partner en dat hij tijdens het verhoor m.b.t. zijn asielaanvraag dd. 13.09.2019 heeft verklaard een nieuwe partner te hebben die zwanger zou zijn. Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. De Administratie weet dus ook niet of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van oorsprong. Er dient op gewezen dat betrokkene 4 asielaanvragen heeft ingediend op het Belgisch grondgebied. De eerste op 26.07.2012. Op 01.07.2013 werd dit verzoek definitief afgewezen. Op 13.08.2013 volgde een tweede asielaanvraag. Op 29.01.2014 werd hem het statuut van vluchteling toegekend. Op 21.08.2018 werd dit statuut ingetrokkene ingevolge hogervermelde feiten. Op 20.12.2018 werd door betrokkene een derde verzoek tot internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd op 31.01.2019 2019 onontvankelijk verklaard. Op 13.09.2019 werd de vierde en laatste asielprocedure ingesteld die op 29.01.2020 niet ontvankelijk werd verklaard door het CGVS. Er dient verder te worden opgemerkt dat in deze beslissing een non-refoulementbeginsel is opgenomen. Betrokkene is dus niet verplicht terug te keren naar Afghanistan. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

II.1.3 Verwerende partij wijst erop dat verzoekende partij illegaal in het land zou verblijven en neemt zondermeer een uitwijzingsbeslissing, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoekende partij, waar verzoekende partij terecht zal komen en of zij al dan niet onderworpen zal worden aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

In zijn arrest nr. 239.259 van 28 september 2017 oordeelde de Franstalige Raad van State (RvS) dat verwerende partij artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) moet toetsen, niet alleen bij het uitvoeren van een uitwijzingsmaatregel maar óók op het moment van het nemen van een uitwijzingsbevel.

Artikel 3 EVRM houdt een absoluut verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of straf in.

In arrest nr. 241.623 van 29 mei 2018 volgde de Nederlandstalige Raad van State dit standpunt.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de eventuele schending van artikel 3 EVRM. Verwerende partij specificeert evenmin naar waar verzoekende partij zou worden uitgewezen...

Meer nog, verzoekende partij genoot in het verleden vluchtelingenstatus in België. Deze werd ingetrokken omwille van een veroordeling. Echter, de beslissing tot intrekking bevat zeer duidelijk een non-refoulement beginsel, (stuk 3) Verwerende partij erkent zelf dat verzoekende partij onmogelijk terug kan keren naar Afghanistan, maar specificeert nergens waar verzoekende partij dan wel terecht zou kunnen.

Laatste alinea stuk 3:

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en van het volledige administratieve dossier, elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

II.1.4. Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie in het dossier van verzoekende partij en is van mening dat de

bestreden beslissing op flagrante wijze het non - refoulement beginsel; artikel 3 EVRM en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden en dient te worden vernietigd.

Maar er is meer. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij een gevaar zou betekenen voor de openbare orde - quod certe non.

Verzoekende partij heeft haar gevangenisstraffen 'uitgezeten'. Indien de strafrechter haar niet als een gevaar voor de openbare orde beschouwt, hoe kan verwerende partij hier dan anders over oordelen? Dit geeft haar anders een vrijgeleide om verzoekende partij tot in het oneindige te blijven 'straffen' voor fouten uit haar verleden waarvoor zij haar straf heeft uitgezeten.

II.1.3. Het is niet zo dat verzoekende partij thans nog gevangenisstraffen moet 'uitzitten'.

Verzoekende partij was een gevaar voor de openbare orde vooraleer zij haar gevangenisstraf opgelegd kreeg.

Verzoekende partij stelt zich thans dan ook op het standpunt dat verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten kon nemen, zonder concreet te motiveren hoe zij hiermee niet het non-refoulement beginsel schendt, dan wel waar verzoekende partij zich wel mag begeven en een menswaardig leven leiden indien zij zich noch naar Afghanistan kan verplaatsen, noch zich in een ander Schengenland kan vestigen.

Het feit dat zij haar straf heeft uitgezeten, nl. de tijd die de strafrechter nodig achtte om te voorkomen dat zij nieuwe inbreuken op de openbare orde te plegen, impliceert tevens dat zij thans geen gevaar voor de openbare orde meer vormt. Anders zou het uiteraard zijn mocht verzoekende partij net een inbreuk op de openbare orde gepleegd hebben en mocht verwerende partij de strafrechtelijke gang van zaken niet willen afwachten, quod non in casu.

Indien verzoekende partij thans terug gestuurd wordt naar God weet waar, dreigt zij onderworpen te worden aan onmenselijk en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij, zoals nochtans bepaald wordt in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de artikelen 74/13, 74/14 van de Vreemdelingenrecht, de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, het non-refoulementbeginsel en artikel 3 EVRM heeft geschonden."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder hierop als volgt:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet ;*
- de materiële motiveringsplicht ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- het non-refoulementbeginsel ;*
- artikel 3 EVRM.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zonder meer een uitwijzingsbeslissing zou zijn genomen, zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij. Specifiek levert de verzoekende partij kritiek op het feit dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt of rekening werd gehouden met een eventuele schending van artikel 3 EVRM.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten, dit nadat het verblijf van de verzoekende partij door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie reeds op 16.10.2018 beëindigd werd met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij betwist zulks niet in haar inleidend verzoekschrift, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht heeft vastgesteld dat in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) diende te worden afgegeven aan de verzoekende partij.

Bovendien is door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing tevens vastgesteld dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht moet worden de openbare orde te kunnen schaden, dit gelet op twee recente strafrechtelijke veroordelingen voor zwaarwichtige feiten.

In dit kader werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet alleen rekening gehouden met de ernst van de gepleegde misdrijven, doch tevens met het winstgevend, herhaalde én gewelddadige karakter ervan, hetgeen noopt tot de conclusie dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht moet worden de openbare orde opnieuw te kunnen schaden.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd om voormelde redenen allerm minst kennelijk onredelijk ook toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Terwijl tot slot door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook werd vastgesteld dat de verzoekende partij op 16.10.2018 het voorwerp uitmaakte van een beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, zodat ook geheel terecht toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid 13° van de Vreemdelingenwet.

Verweerder besluit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op bijzonder gedegen gronden werd vastgesteld dat er diverse redenen waren op grond waarvan aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) diende te worden afgegeven.

Verweerder stelt in dit kader vast dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift an sich nergens betwist dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij levert in haar enig middel immers uitsluitend kritiek nopens de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name omdat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat zij een gevaar voor de openbare orde vormt.

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij met betrekking tot de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op niet-determinerend gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot de nietigverklaring van de bedoelde beslissing. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998).

Terwijl bovendien moet worden benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk op erg gedegen wijze werd besloten dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht moet worden de openbare orde (opnieuw) te kunnen schaden.

Zoals hoger reeds werd aangehaald heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich in dit kader allerm minst beperkt tot de vaststelling dat de verzoekende partij reeds tweemaal strafrechtelijke veroordeeld werd in België.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd op zeer gedegen wijze rekening gehouden met 1) de aard van de gepleegde feiten (o.a. zwaarwichtige misdrijven tegen echtgenoot of samenlevende persoon), 2) het herhalend karakter van de misdrijven, 3) het gewelddadig karakter van bepaalde feiten, 4) het winstgevend karakter van bepaalde gepleegde feiten en 5) de maatschappelijke impact van de door de verzoekende partij gepleegde misdrijven.

De loutere bewering van de verzoekende partij dat zij geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde, volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Zelfs indien op basis van de stukken van het administratief dossier zou kunnen worden vastgesteld dat de verzoekende partij de haar opgelegde straffen reeds volledig heeft ondergaan, dan nog volstaat zulks allerm minst om te besluiten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen toepassing meer had mogen maken van artikel 7, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet.

Verweerder benadrukt in dit kader dat de beoordeling van de strafrechter een andere doelstelling en draagwijdte heeft dan de beoordeling dewelke bij het nemen van de bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie diende te worden gemaakt. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kunnen ook na de gebeurlijke uitvoering van de strafrechtelijke sancties nog verblijfsrechtelijke gevolgen gekoppeld worden aan het gedrag van de verzoekende partij, indien de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie meent dat er redenen zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij door haar gedrag de openbare orde opnieuw zal kunnen schaden.

Zie ook:

“In eerste instantie moet worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist dat hij de inbreuken heeft gepleegd die werden opgesomd in de bestreden beslissingen. Het vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het gegeven dat verzoeker inmiddels de gevangenis heeft verlaten, doet hieraan geen afbreuk: verzoeker is vrijgekomen op 28 oktober 2019 “mits borg [...] + BGV + IRV”. Dit gegeven impliceert geenszins dat de verwerende partij de initiële aanhouding voor weerspanningheid, deelname aan bendevoorming, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels niet langer kan betrekken bij zijn beoordeling en hieraan geen verblijfsrechtelijke consequenties zou kunnen koppelen. In de mate dat verzoeker er nog op wijst dat hij na zijn veroordeling in 2012 nog een machtiging tot verblijf kreeg, zodat niet kan worden verwezen naar deze veroordeling, kan hij niet worden gevolgd: uit de voormelde feiten kon de verwerende partij afleiden dat verzoeker zich niet heeft laten afschrikken door een eerdere veroordeling en de gevolgen daarvan om nieuwe feiten te plegen in 2019, zodat hij niet aantoonde dat niet in alle redelijkheid zou kunnen worden vastgesteld dat er ernstig gevaar bestaat op recidive, ook door het lucratief karakter van de feiten, en hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden.” (RvV nr. 233.402 dd. 02.03.2020) (eigen markering)

En zie ook:

“3.13. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij afstapt van het vereiste actueel karakter van de bedreiging van de openbare orde en de verblijfsmachtiging niet toekent omdat verzoeker verschillende malen strafrechtelijk veroordeeld werd in België en omdat het gaat om ernstige feiten van openbare orde. De opgesomde veroordelingen in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker ook niet betwist. Gelet op het feit dat verzoeker in de periode 2002-2006 verschillende malen en voor diverse ernstige feiten veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Leuven kan de Raad het onmogelijk kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris in casu oordeelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of verzoekers betoog dat hij zijn straffen volledig heeft “uitgeboet” feitelijke grondslag vindt in het administratief dossier, dient de Raad op te merken dat dit de verwerende partij er niet kan van weerhouden om op verblijfsvlak de nodige gevolgtrekkingen te maken wanneer verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indient en vastgesteld wordt dat hij diverse correctionele veroordelingen heeft opgelopen.” (R.v.V.nr. 62 186 van 26 mei 2011) (eigen markering)

De verzoekende partij slaagt er volstrekt niet in om afbreuk te doen aan de deugdelijke overwegingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie met betrekking tot de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Terwijl hoe dan ook opnieuw moet worden benadrukt dat de motieven betreffende het gevaar voor de openbare orde geen determinerende motieven van de bestreden beslissing uitmaken, nu het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ook werd gestoeld op andere motieven, dewelke de bestreden beslissing voldoende ondersteunen.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met haar specifieke situatie, merkt verweerder vooreerst op dat de verzoekende partij op 23.10.2020 uitdrukkelijk werd uitgenodigd om haar situatie toe te lichten aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie;

Zoals door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing ook wordt aangegeven, heeft de verzoekende partij evenwel nagelaten om de voorgelegde vragenlijst opnieuw (ingevuld) aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie over te maken, zodat de verzoekende partij zelf heeft nagelaten om specifieke elementen naar voor te brengen, dewelke bij het nemen van de bestreden beslissing mee in rekening zouden kunnen genomen zijn.

In de gegeven omstandigheden is het uiteraard weinig ernstig dat de verzoekende partij de nietigverklaring van de bestreden beslissing beoogt, omdat niet-afdoende rekening zou zijn gehouden met haar specifieke situatie.

Bovendien blijkt uit de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wél op zeer gedegen wijze rekening werd gehouden met alle specifieke omstandigheden, zoals deze uit de stukken van het administratief dossier blijken.

Specifiek voor wat betreft de door de verzoekende partij voorgehouden schending van artikel 3 EVRM, merkt verweerder op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie uitdrukkelijk gewezen is op het feit dat door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een non-refoulementbeslissing werd opgenomen in de laatste beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het vierde verzoek om internationale bescherming.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd aldus uitdrukkelijk rekening gehouden met het feit dat de verzoekende partij niet verplicht kan worden om terug te keren naar Afghanistan.

Eén en ander blijkt ook uitdrukkelijk uit de synthesesnota dd. 02.04.2020, die deel uitmaakt van de stukken van het administratief dossier, waarin wordt overwogen dat de verzoekende partij niet gedwongen zal worden verwijderd naar Afghanistan.

Verweerder verwijst in dit kader naar het feit dat artikel 1, §1, 6° van de Vreemdelingenwet een beslissing tot verwijdering definieert “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. Terwijl artikel 1, §1, 5° van de Vreemdelingenwet de “terugkeer” omschrijft, als volgt:

“het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf,”

Verweerder benadrukt dat uit voormelde definitie uitdrukkelijk blijkt dat het in eerste instantie aan de verzoekende partij zelf toekomt om te beslissen naar welk land zij vrijwillig zal vertrekken, dit in uitvoering van de middel de bestreden beslissing opgelegde terugkeerverplichting.

Zulks blijkt ten andere ook uit artikel 27 van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van de “grens van de keuze” van de vreemdeling ten aanzien van wie een verwijderingsbeslissing is genomen.

Daar waar door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening wordt gehouden met het non-refoulementbeginsel, met name het feit dat de verzoekende partij niet verplicht kan terugkeren naar Afghanistan, blijft de verzoekende partij volkomen in gebreke om zelfs maar met een begin van bewijs aannemelijk te maken dat zij op geen enkele andere wijze gevolg zou kunnen geven aan het opgelegde bevel (i.e. door naar een ander derde land vrijwillig terug te keren, cfr. artikel 1 van de Vreemdelingenwet).

Eén en ander klemmt des te meer nu de verzoekende partij in een interview met de Dienst Vreemdelingenzaken op 04.12.2019 nog verklaarde een partner van Poolse nationaliteit te hebben, die bovendien zwanger zou zijn geweest van de verzoekende partij. In dit kader blijkt niet dat de

verzoekende partij zich niet tezamen met de beweerde partner (en kind) naar Polen zou kunnen begeven.

Verweerder benadrukt in dit kader dat de bewijslast in het kader van artikel 3 EVRM rust op de verzoekende partij zelf, die minstens met een begin van bewijs moet kunnen aannemelijk maken dat zij in elke mogelijke hypothese een schending dreigt te ondervinden van artikel 3 EVRM, indien zij gevolg geeft aan de bestreden beslissing.

Zie in dezelfde zin:

“Herhaald wordt derhalve dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager zelf ligt en wie zich wenst te beroepen op het risico op een mensonterende behandeling moet er, ook in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf, blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij of zij in het land waarnaar hij of zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en is ertoe gehouden haar beweringen te staven met een begin van bewijs. Uit voormeld citaat blijkt dat zowel een motivering werd opgenomen, en derhalve een onderzoek werd gevoerd, in het kader van de aangevoerde buitengewone omstandigheden als in het licht van artikel 3 van het EVRM. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.”

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

De verzoekende partij voert in haar enig middel nog aan dat zij niet weet naar welk land zij thans teruggestuurd wordt. Dienaangaande kan enkel worden benadrukt dat de bestreden beslissing een bevel tot vrijwillig vertrek inhoudt en geen gedwongen verwijderingsmaatregel bevat, zodat de kritiek van de verzoekende partij in dit kader grondslag mist.

Zie ook:

“In de mate dat hij aanvoert dat de verwerende partij dient te bepalen naar welk land verzoeker dan wel moet terugkeren, werd hoger reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing een bevel tot vrijwillig vertrek inhoudt en geen gedwongen terugleidingsmaatregel bevat.” (R.v.V. nr. 149.943 dd. 24.07.2015)

In de mate dat de verzoekende partij nog een schending aanhaalt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, merkt verweerder op dat artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet, minstens blijft zij in gebreke om aannemelijk te maken met welke elementen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

Verweerder verwijst in dit kader volledigheidshalve nog naar de omstandige motivering van de bestreden beslissing, waaruit zeer duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met alle gekende

elementen uit het dossier van de verzoekende partij, zulks in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Dienstig kan in dit kader ook nog worden gewezen op de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat op 02.04.2020 nog een synthesesnota werd opgemaakt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarbij alle in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie werden onderzocht en besproken.

Tot slot stelt verweerder vast dat door de verzoekende partij niet wordt verduidelijkt op welke wijze artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn bij het nemen van de bestreden beslissing. Het enig middel van de verzoekende partij is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk.

Minstens moet worden vastgesteld dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op zeer deugdelijke gronden werd vastgesteld om welke redenen aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek meer kan worden toegestaan.

Aangezien de verzoekende partij geen kritiek levert op de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing, kan enkel worden vastgesteld dat het enig middel van de verzoekende partij faalt, daar waar zij een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet aanhaalt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. In het enig middel voert de verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De verzoeker benadrukt dat hij in het verleden de vluchtelingenstatus in België genoot, maar dat deze later werd ingetrokken. De verzoeker wijst erop dat deze beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus zeer duidelijk een non-refoulementclausule bevat. De verzoeker stelt vast dat de verweerder erkent dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Afghanistan en hij hekelt dat de verweerder nalaat te specificeren waar de verzoeker dan wel terecht zou kunnen. De verzoeker concludeert dan ook dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met zijn specifieke situatie zodat artikel 3 van het EVRM op flagrante wijze wordt geschonden.

3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt: "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*" en bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft meermaals geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 95).

Het EHRM heeft tevens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokken vreemdeling (zie EHRM 4 december 2008, *Y. t. Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saad t. Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en anderen t. Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Hierbij moet erop worden gewezen dat het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen absoluut is en dat het geen enkele uitzondering toelaat. Zelfs wanneer de gedragingen van een vreemdeling als onveilig of gevaarlijk beschouwd kunnen worden, mag dit bij verwijderingsbeslissingen geen element vormen in de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en kan geen afbreuk gedaan worden aan de door dit artikel geboden bescherming (EHRM november 1996, nr. 22414/93, *Chahal t. Verenigd Koninkrijk*, § 80; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *Saadi t. Italië*, § 139). Artikel 3 van het EVRM voorziet dan ook, anders dan het non-refoulementbeginsel, zoals neergelegd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, in geen enkele uitzondering omwille van gedragingen van de verzoeker. Het is hierbij vaste rechtspraak van het EHRM dat *“Article 3 makes no provision for exceptions and no derogation from it is permissible under Article 15, even in the event of a public emergency threatening the life of the nation. As the prohibition of torture and of inhuman and degrading treatment or punishment is absolute, irrespective of the victim’s conduct, the nature of any offences allegedly committed by the applicant is therefore irrelevant.”* (eigen vertaling: Artikel 3 laat geen ruimte voor uitzonderingen, en geen afwijking ervan is toegelaten onder artikel 15, zelfs in het geval van een algemene noodtoestand die het bestaan van het land bedreigt. Aangezien het verbod op foltering en op onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing absoluut is, ongeacht het gedrag van het slachtoffer, is de aard van enig misdrijf al dan niet begaan door de betrokkene aldus irrelevant.) (vaste rechtspraak o.m. EHRM 11 oktober 2011, *Auad t. Bulgarije*, nr. 46390/10, § 96; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *Saadi t. Italië*, §127; EHRM 15 november 1996, *Chahal t. Verenigd Koninkrijk* §§’n 79 en 80; EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, *Soering t. V.K.*, § 88).

De verplichting die aldus op de bevoegde nationale autoriteiten rust om de betrokken vreemdeling te beschermen tegen een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, wordt voornamelijk ingevuld door het installeren van gepaste procedures die toelaten de risico’s te onderzoeken die de vreemdeling zou lopen indien hij wordt verwijderd naar het land van bestemming (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili t. België*, § 185; EHRM 23 maart 2016, *F.G. t. Zweden*, § 117; EHRM 4 november 2014, *Tarakhel t. Zwitserland*, § 104; EHRM 13 december 2012, *El-Masri t. Macedonië*, § 182). Indien de betrokken vreemdeling elementen aanbrengt betreffende een reëel gevaar om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, dan is het aan de nationale overheid om elke twijfel hieromtrent weg te nemen en om zowel de algemene situatie in een land als de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokken vreemdeling te onderwerpen aan een nauwgezet onderzoek (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili t. België*, § 187; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om ten gepaste tijden deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, § 366).

3.3.3. In de bestreden beslissing, die een bevel omhelst om het grondgebied van België en van de Schengenstaten onmiddellijk te verlaten, wordt onder meer als volgt gemotiveerd:

“Er dient op gewezen dat betrokkene 4 asielaanvragen heeft ingediend op het Belgisch grondgebied. De eerste op 26.07.2012. Op 01.07.2013 werd dit verzoek definitief afgewezen. Op 13.08.2013 volgde een tweede asielaanvraag. Op 29.01.2014 werd hem het statuut van vluchteling toegekend. Op 21.08.2018 werd dit statuut ingetrokkene ingevolge hogervermelde feiten. Op 20.12.2018 werd door betrokkene een derde verzoek tot internationale bescherming ingediend. Dit verzoek werd op 31.01.2019 2019 onontvankelijk verklaard. Op 13.09.2019 werd de vierde en laatste asielprocedure ingesteld die op 29.01.2020 niet onontvankelijk werd verklaard door het CGVS. Er dient verder te worden opgemerkt dat in deze beslissing een non-refoulementbeginsel is opgenomen. Betrokkene is dus niet verplicht terug te keren naar Afghanistan. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing.”

De gemachtigde erkent aldus dat aan de verzoeker op 29 januari 2014 het statuut van vluchteling werd verleend, dat dit statuut op 21 augustus 2018 werd ingetrokken, dat de verzoeker vervolgens een derde en een vierde verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dat deze verzoeken allebei onontvankelijk werden bevonden, maar *“dat in deze beslissing een non-refoulementbeginsel is opgenomen”*. De gemachtigde geeft mee dat de verzoeker *“dus”* niet verplicht is om terug te keren naar Afghanistan en dat *“bijgevolg”* artikel 3 van het EVRM niet van toepassing is.

In de beslissing van 29 januari 2020, waarbij verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd bevonden, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onder meer het volgende uiteengezet:

“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en van het volledige administratieve dossier, elementen bestaan waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

Bij arrest met nummer 238 335 van 9 juli 2020 verwerpt de Raad het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingediend. De in de voormelde beslissing opgenomen niet-terugleidingsclausule wordt hierbij niet hervormd. Eenzelfde niet-terugleidingsclausule werd eerder reeds opgenomen in de beslissing van 30 januari 2019 waarbij een eerder meervoudig beschermingsverzoek niet-ontvankelijk werd verklaard, alsook in de beslissing van 21 augustus 2018 waarbij de aan de verzoeker verleende vluchtelingenstatus werd ingetrokken.

De Raad wijst er in dit kader op dat de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus met de daarin de duidelijke vermelding dat *“een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zal schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet”* is genomen conform het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 14 mei 2019 in de gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78-17. Zo oordeelde het Hof van Justitie dat uit het onderzoek van artikel 14, leden 4 tot en met 6 van de Kwalificatierichtlijn (dit is de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming), en voor de inhoud van de verleende bescherming geen feiten of omstandigheden naar voren zijn gekomen die afbreuk doen aan het minimale beschermingsniveau van het Verdrag van Genève, zoals artikel 78, lid 1 VWEU en artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie vereisen.

In voormeld arrest stelt het Hof van Justitie (punten 95 – 100):

“Wanneer de terugleiding van een vluchteling die zich in een van de in artikel 14, leden 4 en 5, en artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 bedoelde situaties bevindt, het risico meebrengt dat zijn in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden, mag de betreffende lidstaat dan ook niet afwijken van het beginsel van non-refoulement in de zin van artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève.

Derhalve biedt het Unierecht de betrokken vluchtelingen een ruimere internationale bescherming dan het Verdrag van Genève, voor zover de lidstaten krachtens artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 in de daarin bedoelde situaties de „vluchtelingenstatus” in de zin van artikel 2, onder e), van deze richtlijn kunnen intrekken of kunnen weigeren deze status te verlenen, terwijl een zich in een van die situaties bevindende vluchteling op grond van artikel 33, lid 2, van dat verdrag kan worden teruggeleid naar een land waar zijn leven of vrijheid gevaar zou lopen.

In de tweede plaats kan artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 [...] niet aldus worden uitgelegd dat in de context van het bij deze richtlijn ingevoerde stelsel de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering om deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van voornoemd artikel 2, onder d), en artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève verliest.

Naast hetgeen in punt 92 van het onderhavige arrest is opgemerkt, betekent de omstandigheid dat de betrokken persoon zich in een van de in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 bedoelde situaties bevindt, immers als zodanig niet dat hij niet meer beantwoordt aan de voorwaarden waarvan de hoedanigheid van vluchteling afhangt, die verband houden met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst.

Het is juist dat wanneer een lidstaat op grond van artikel 14, lid 4 of lid 5, van richtlijn 2011/95 beslist de vluchtelingenstatus in te trekken of deze status niet te verlenen, de betrokken derdelanders of staatlozen die status wordt ontzegd, zodat zij niet of niet langer alle rechten en voordelen genieten waarin hoofdstuk VII van die richtlijn voorziet, aangezien deze rechten en voordelen verbonden zijn aan die status. Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die

personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève (zie in die zin arrest van 24 juni 2015, H. T., C-373/13, EU:C:2015:413, punt 71), hetgeen bevestigt dat zij, zoals de advocaat-generaal in punt 100 van zijn conclusie heeft beklemtoond, niettegenstaande die intrekking of weigering vluchteling in de zin van met name artikel 1, afdeling A, van dat verdrag zijn of blijven.

Hieruit volgt dat artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken dertdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag.”

Dit impliceert dat de verzoeker alleszins tot op het moment dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van 29 januari 2020 tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek (volgend verzoek) nam, bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Bij arrest van 15 november 1996 heeft het EHRM immers gesteld dat de bescherming van artikel 3 van het EVRM breder is dan deze in de artikelen 32 en 33 van het Vluchtelingenverdrag (EHRM 15 november 1996, *Chahal t. het Verenigd Koninkrijk* [Grote Kamer], § 80; zie ook in EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. t. het Verenigd Koninkrijk*, § 102-103). Het Hof geeft hiermee te kennen dat artikel 3 van het EVRM tevens situaties omvat waar de vluchtelingenstatus niet werd toegekend (of werd ingetrokken) in de zin van artikel 1, F, van het Vluchtelingenverdrag.

In tegenstelling tot hetgeen de verweerder in zijn nota met opmerkingen voorhoudt, kan van de verzoeker niet worden verwacht dat hij “in elke mogelijke hypothese” met een begin van bewijs aannemelijk moet kunnen maken dat hij een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt te ondervinden wanneer hij gevolg geeft aan de bestreden beslissing, nu in de bestreden beslissing expliciet wordt erkend dat “(o)p 13.09.2019 (...) “de vierde en laatste asielprocedure (werd) ingesteld die op 29.01.2020 niet ontvankelijk werd verklaard door het CGVS” en “dat in deze beslissing een non-refoulementbeginsel is opgenomen.”

Verder benadrukt de verweerder in de nota met opmerkingen dat in de bestreden beslissing wordt gewezen op de niet-terugleidingsclausule van de commissaris-generaal van 29 januari 2020 zodat hiermee rekening werd gehouden en er aldus expliciet rekening mee werd gehouden dat de verzoeker niet kan worden verplicht om naar Afghanistan terug te keren. De verweerder verwijst ook naar een synthesenota van 2 april 2020 die zich in het administratief dossier bevindt, waarin wordt overwogen dat de verzoeker niet gedwongen zal worden verwijderd naar Afghanistan. Verder benadrukt de verweerder dat artikel 1, § 1, 6°, van de Vreemdelingenwet een beslissing tot verwijdering definieert als “de beslissing die illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt” terwijl artikel 1, § 1, 5°, van de Vreemdelingenwet de terugkeer als volgt omschrijft: “het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf”. Volgens de verweerder volgt uit deze definitie dat het in eerste instantie aan de verzoeker toekomt om te beslissen naar welk land hij vrijwillig zal vertrekken en dit in uitvoering van de opgelegde terugkeerverplichting. Dit blijkt volgens de verweerder ook uit artikel 27 van de Vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van de “grens van de keuze” van de vreemdelingen ten aanzien van wie een verwijderingsbeslissing is genomen. De verweerder betoogt verder dat de verzoeker volkomen in gebreke blijft om zelfs maar met een begin van bewijs aannemelijk te maken dat hij op geen enkele andere wijze gevolg zou kunnen geven aan het opgelegde bevel om het grondgebied te verlaten, dit is door vrijwillig terug te keren naar een ander derde land.

De Raad wijst er evenwel op dat de bestreden beslissing een terugkeerbesluit uitmaakt in de zin van artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn. Deze bepaling werd omgezet door artikel 1, § 1, van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7, 33-34).

Uit de definities van artikel 1, § 1, van de Vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot verwijdering (zijnde een ‘terugkeerbesluit’ volgens de Terugkeerrichtlijn) op zich niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar tevens een terugkeerverplichting oplegt (6°). Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale

overnameovereenkomsten, ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf (5°).

Het verbod van verwijdering naar een land waar een vreemdeling een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, houdt tevens een verbod op indirect refoulement in. Dit betekent het verbod om een vreemdeling te verwijderen naar een derde land waar hij een reëel risico loopt om alsnog uitgezet te worden naar het land waar hij het voornoemde reëel risico loopt. Bijgevolg moet ook dit risico op indirect refoulement worden onderzocht (zie onder meer EHRM 15 april 2014, *Asalya/Turkije*, § 111). Het EHRM heeft overigens reeds geoordeeld dat door het gebrek aan een wettelijk kader dat voldoende waarborgen biedt tegen de uitzetting door een derde land naar het land van herkomst, waar de betrokken vreemdeling een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, ook de verwijdering naar dit derde land een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM (EHRM 22 september 2009, *Abdolkhani en Karimnia/Turkije*, §§ 88-89).

Nu de bestreden beslissing zich beperkt tot het opleggen van de (algemene) verplichting om het grondgebied van België en dat van de Schengenstaten te verlaten, blijkt niet op welke manier de gemachtigde een afdoende onderzoek kan hebben gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM. Dit klemmt des te meer gelet op het hierboven besproken risico op indirect refoulement en gelet op het gegeven dat in de bestreden beslissing gewoonweg wordt geponeerd dat artikel 3 van het EVRM niet van toepassing is, waarbij aldus het absoluut karakter van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming wordt genegeerd. In dit verband wijst de Raad erop dat het EHRM reeds uitdrukkelijk heeft gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM, het land van bestemming duidelijk moet zijn. Zo stelt het Hof in een zaak, waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de betrokkene, het volgende: *“the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant’s already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory.”* (EHRM 15 april 2014, *Asalya/Turkije*, § 113) (eigen vertaling: het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, is te wijten aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende stukken ingediend door het Ministerie bij de nationale rechtbanken verduidelikten naar waar de verzoeker exact zou worden verwijderd. Zulke onduidelijkheid is onaanvaardbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van de verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinvol onderzoek naar de risico's die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die manier de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.).

De Raad wijst tevens op het arrest *Auad/Bulgarije* van 11 oktober 2011. Hierin wijst het EHRM op de te nemen maatregelen in het licht van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, die onder meer moeten verzekeren dat a) er een mechanisme bestaat dat de bevoegde overheden verplicht om op rigoureuze wijze te onderzoeken, telkens sprake is van een verdedigbare grief in dit verband, welke risico's de betrokken vreemdeling waarschijnlijk zal tegenkomen als gevolg van zijn of haar verwijdering om nationale veiligheidsredenen, omwille van de algemene situatie in het land van bestemming en zijn of haar persoonlijke omstandigheden, b) het land van bestemming altijd is aangeduid in een juridisch bindende akte en een verandering van bestemming aanvechtbaar is, en c) het voormelde mechanisme het mogelijk maakt de vraag te onderzoeken of, als de betrokkene naar een derde land wordt gezonden, deze een risico kan lopen om van dat land naar het herkomstland te worden gezonden, zonder gepast onderzoek naar het risico op slechte behandeling (§ 139).

In casu heeft de gemachtigde het land van bestemming niet gespecificeerd in de bestreden beslissing en het land van bestemming kan ook niet uit de overige stukken van het administratief dossier worden afgeleid.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen er nog op wijst dat de verzoeker in een interview met de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 december 2019 verklaarde dat zijn partner de Poolse nationaliteit heeft en zij zwanger is en de verzoeker thans in het kader van het voorliggende beroep niet aantoonde dat hij zich niet met zijn beweerde partner naar Polen zou kunnen begeven, wordt erop gewezen dat deze motieven niet in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen en dit zodoende een *a posteriori* motivering betreft. Zoals de advocaat van de verzoeker bovendien ter terechtzitting pertinent opmerkt, is

Polen bovendien een Schengenlidstaat waardoor de thans bestreden beslissing geen ruimte laat voor de verzoeker om zich naar Polen te begeven. Het verweer is dan ook niet dienstig.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen nog benadrukt dat de bestreden beslissing een bevel tot vrijwillig vertrek inhoudt en geen gedwongen verwijderingsmaatregel bevat, wordt erop gewezen dat het gegeven dat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijderingsmaatregel uitmaakt, geen afbreuk doet aan het feit dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 28 september 2017, nr. 239.259).

Daarnaast benadrukt de Raad dat artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat de uitdrukkelijke rechtsgrond van de bestreden beslissing uitmaakt, in zijn aanhef duidelijk stipuleert dat deze bepaling toepassing vindt “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

Aangezien een bevel om het grondgebied te verlaten aldus de illegaliteit van het verblijf van de verzoeker vaststelt én hem een terugkeerverplichting oplegt, en gelet op de aanhef van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, moet reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM gebeuren (cf. RvS 28 september 2017, nr. 239.259). De verzoeker moet immers reeds gevolg geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten, zonder dat hiervoor in principe nog verdere beslissingen zijn vereist.

In dit verband wijst de Raad tevens op de arresten nrs. 241.623 en 241.625 van de Raad van State van 29 mei 2018. Hierin stelt de Raad van State onder meer het volgende:

“Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten (...) uit te voeren zonder dat de [gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

De [gemachtigde] moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de [gemachtigde] om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de [gemachtigde] effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de [gemachtigde] er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat [hij] dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.”

De Raad van State stelt tevens het volgende:

“In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM

wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling."

De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus wel degelijk worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit blijkt tevens uit het ook door de Raad van State gehanteerde arrest *Paposhvili/België* van het EHRM van 13 december 2016.

Het gegeven dat de verweerder het land van bestemming niet heeft gespecificeerd in de bestreden akte en dit land van bestemming ook uit geen enkel ander stuk van het rechtsplegingsdossier kan blijken, terwijl in voorliggende zaak en gelet op de motieven van de bestreden beslissing zelve blijkt dat de verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, maakt derhalve des te meer duidelijk dat het bestuur bij de afgifte van het thans bestreden bevel niet voor ogen heeft gehad om de verzoeker te vrijwaren van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij het verlaten van het Schengengrondgebied.

In casu moet worden vastgesteld dat door de verzoeker een vertrekverplichting op te leggen zonder het land van bestemming te bepalen terwijl tegelijk duidelijk wordt aangegeven dat de verzoeker geenszins dient terug te keren naar zijn land van herkomst, en zonder op enige wijze te onderzoeken naar welk ander land behalve Afghanistan de verzoeker dan wel kan terugkeren zonder er het risico te lopen om in strijd met artikel 3 van het EVRM te worden uitgezet, het (procedurele aspect van) artikel 3 van het EVRM is geschonden.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen nog verwijst naar 's Raads arrest met nummer 149 943 van 24 juli 2015 dient er volledigheidshalve op te worden gewezen dat de arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van andere onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE